

ΚΟΥΡΟΣ ΤΟΥ ΝΟΣΤΟΥ

1978

1

Αυτή η σταγόνα είναι μπροστά μου
με το νερό μια με τις άλλες
ένα νερό χιλιάδες σταγόνες μία μία
όπως εσύ κι εσύ
της δίψας και του μεγάλου πότου
στο ανοιχτό θαυμαστό στόμα μου
που λαχταράς και σε πίνει λαχτάρα
και κλείνει με σένα για να ξανανοίξει
σ' άλλες σταγόνες σ' άλλο νερό σε σένα.
Έτσι σταγόνα νερό δίψα μία
έτσι εσύ μορφές εγώ ένα
έτσι κυλάει η ζωή στα πλάτη και στις φλέβες μας
σταγόνα να την ξέρουμε και να μας ξέρει
την κάνουμε και μας κάνει
την έχουμε και μας έχει κι είμαστε
τώρα σταγόνα του πάντα.
Τώρα κορίτσι της αρχής του φωτός
πλέει στα νερά της αυγής
κι εγώ πίνω νερό λαμπερό
κι όλος μοσκοβολάω ζωή
τη λαχτάρα σου, γλυκιά ψυχή,
που την πίνεις και την κολυμπάς
σώμα γυμνό σ' όλα
τα γυμνά μου τα δικά μου τα κλειστά
στον ωραίο ορίζοντα των ματιών μας
που βλέπονται και κοιτάζονται
κι είμαστε.

2

Αναδυομένη απ' το νερό με υγρά φορέματα
κι απ' τα φορέματα με υγρό σώμα
κι απ' την υγρασία με ζεστή ζωή
όλη γλύκα και χαριτωμένη
κι ευτυχία όλη εδώ,
κινείσαι κι όλα αλλάζουν

μαύρο κι άσπρο και θαλασσινό
όμως ίδια μοσκοβολημένα
όπως μοσκοβολάς κορίτσι
κι εαυτό και γυναίκα και λαχτάρα
στ' ακίνητα όλο γλώσσα νέα νερά
της θάλασσας αυτής όπου πέρασαν,
της μίας, και περνάνε κι έρχονται
χωρίς φορέματα χωρίς χρόνο εαυτός
κι αναδυόμενες, Γλαύκη τε Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
Νησαίη Σπειώ τε κι εγώ μετράω
και χαίρομαι μορφές του ίδιου πάντα
όμως να και Αμφιθόη και Αγαυή,
Δωτώ τε Πρωτώ τε Φέρουσα τε Δυναμένη τε,
Δεξαμένη τε κι εσύ, κι άλλη εσύ πάλι,
κι άλλη πάλι εσύ, ω Αναδυομένη
απ' τη θάλασσά μου μορφή και λαχτάρα μου
τελική σωματική πραγματικότητα
του σωματικού μου πόθου εαυτού,
ω Αναδυομένη του εαυτού μου του εαυτού σου
του εαυτού, ω Αναδυομένη Κορίτσι
Εσύ με Όλες Όλη με σένα
δική μου, ψυχούλα μου θαλασσινή,
βρέχομαι στα κύματα,
Κόρη.

3

Η μέρα είναι μεγάλη και χωράει τον κόσμο
και σένα ολόκληρη να μιλάς
λογάκια και σώμα, μια κίνηση
λυγερή,μίλα μου
κι όλα σου τ' ακούω ολόκληρα
τα βουνά και τα νερά και τα μαλλάκια σου
χρυσές γραμμές ψυχής στ' ασήμι του κόσμου.
Μίλα τη ζωή σου ολόκληρη στη ζωή μου
ν' απλώσεις τα χεράκια σου έξω απ' τον ορίζοντα
στα ωραία φύλλα στα πουλιά που φεύγουν κείθε
όπως φεύγεις εσύ από δω κι είσαι εκεί
στο μαύρο απ' το άσπρο, στο άσπρο απ' το μαύρο
της ζωής που ζωή μου σε πηγαίνει
και πας· μάθε
να βλέπεσαι στα μάτια μου γυμνή
απ' το κλείσιμο κι απ' το άνοιγμα αλλού
γυμνή κι εσύ και στα πράγματα·

μάθε: αυτά είναι τ' άλλα, όλα τα δικά σου
και δεν είναι άλλα μόνο αυτά
που δικά σου τα γδύνεσαι μέσα στα πράγματα
που τελειώνουν μάθε: τελειώνεις κι είσαι
ωραία κι ευτυχισμένη στο μαύρο και στο άσπρο
των μεγάλων ματιών μου· μάθε
την αλήθεια που ξέρεις κορμί
και Κόρη
και Αναδύεσαι η πραγματικότητα
που νιώθεται στην ορμή του χεριού μου
που περνάει τον ορίζοντα
δείχνοντας εδώ κι είναι σάρκα
σώμα μου που ξέρεις
σταλίτσα της ψυχής μου, δική σου ή ξένη
ή, αν θες, αυτή.

Πάλι ήρθα στο νερό με το παλιό μου ποτήρι
ωραίο γυαλί φιλημένο χίλιες φορές
κι ήσουνα μέσα χτες ή τώρα
κι αύριο θα 'σαι. Αναδυομένη,
γιατί πάντα είσαι όπως πάντα είμαι
παρουσία κι αίσθηση
σ' αυτό το ένα που λέμε κόσμο
και δε χάνει τίποτα γιατί είναι όλα
εδώ τώρα
όπως είσαι εσύ με μένα
κι ας φεύγεις, πού πας;
Λοιπόν πάρε τα φορέματά σου και τα πράγματα
πάρε τους δρόμους κι έμπα σε σπίτια
και στην ψυχή σου,
ξέρεις πως είσαι η γυμνή η Αναδυομένη
η χαριτωμένη που χαίρεται
σωματική και μία
σταγόνα πρώτη και τελευταία του νερού
που είναι πάντα μ' αυτό τον κόσμο
τον ένα κι αγαπημένο σου
—εσύ είσαι η Άλλη.

Ο ΑΛΦΕΙΟΣ ΜΟΥ

1

Ήμουνα γαλάζιο παιδί,
ποτάμι μου, πάρε τα λόγια μου καθώς περνάς και κυματίζεις
και στριφογυρίζεις μέσα κι έξω απ' την ψυχή μου
ωραίο ποτάμι και μεγάλο
κάτω απ' τα πολλά κλαδιά των δέντρων
δίπλα στις ποταμίδες που σε πίνουν,
πέρνα και παίρνε με, Αλφειέ μου,
βαθύ παιδί κι ωραίο και μεγάλο
πρώτο ανθρωπινό υλικό κι όλον πρόσωπο
μπροστά στα πρόσωπα των κοριτσιών
και των φύλλων και των πουλιών
κι όλου του νερού που κυλάει στο χώμα·
πέρνα, ποτάμι μου, και παίρνε με
πριν από μένα με μένα μετά από μένα
ο ωραίος Αλφειός μου
ο γαλάζιος ο παιδικός κι ο μεγάλος μου.

Από τότε με τις καλύβες και τα πόδια των γυναικών
με τα μποστάνια δίπλα σου και τ' αργά γελάδια
που μουγκανίζανε πάνω απ' τ' αργό νερό σου
άνθρωποι πήγαν κι ήρθαν ψωμιά χαθήκανε
γλυκά παιδιά συνάντησαν τη σφαίρα
κι η ζωή κόπηκε στη ρίζα
κοντά στο νερό σου,
και κύλαγες αργά εσύ που ξέρεις.
Από τότε κινούσες έτσι το νερό στους ευαίσθητους μηρούς μου
και μουμίλαγες καθώς ζύγωνες τη θάλασσα
κι εγώ σ' άγγιζα ζωή και σ' άκουγα εαυτός
σ' ένωθα, και γι' αυτό σου μιλάω ακόμη
μ' αυτή τη φωνή νερού
που πίνω ή το ποτίζω ή λαχταράω
σαν το πουλί που έρχεται να σε πει
η ποταμίδα, μια ποταμίδα
που φεύγει από δίπλα σου με το νερό σου
ως ψηλά στο γέρο ουρανό
γεμάτη μνήμες σου και φτερά χωματισμένα·
μια ποταμίδα που σε ταξιδεύει όλη εαυτός
σαν αυτόν που περνάς και γίνεται
δροσεράδα νερού ήσκιος μυρουδιάς χορτασμός τροφής.
Από τότε γέρνω στο νερό κι όλος υλικό δημιουργίας

να γίνουμε λάσπη του νερού σου και μένα
και να μείνουμε γυμνοί
Αλφειός κι εγώ, αδέρφια.
Και ξέρεις πάντα, ο Αλφειός μου,
κι έτσι σ' αγαπάω πολύ
που ό,τι ξέρω είναι αγάπη κι ό,τι αγαπάω το ξέρω
γλύκα κι αίσθημα και υλικό,
το κάθε τι, όλα τα ξέρω αδερφός σου
και μπαίνω στον κόσμο και βγαίνω και στριφογουρίζω
βαθύς και μεγάλος κι ωραίος
με μάτια δυνατά και δημιουργικά
που βλασταίνουν κι απολάνε πουλιά κι αφήνουν γυμνές γυναίκες
αγαπάω κι έτσι ξέρω κι έτσι γίνομαι.
Και είμαι πάντα,
και στ' άγγιγμα και στο πέρ' απ' αυτό
κι από κείνο πέρα και πιο πέρα,
δηλαδή εδώ που στρογγυλοκάθησα αφέντης
και κουνάω τα σύννεφα να βρέξουν μαργαριτάρι
και αρμονίζω και ξαρμονίζω τ' αστέρια
και κάνω των γυναικών όλων τον έρωτα
κι απλώνεται γλύκα παντού και παίζει ο κόσμος
κι οι κόσμοι κι οι καινούργιοι θεοί, τα παιδάκια.
Και κάθομαι γελαστός και δυνατός
με μια σταγόνα που ξέρει και σου μοιάζει
και με ξεκινάει, πρώτη και μόνη
όπως μια πέτρα που κυλάει πρόσωπο στον πράσινο λόφο
και σταματάει και μένει και ξεχνιέται
στο ζωντανό χορτάρι που την ήξερε
κι ανέβαινε με τ' άλλα χορτάρια,
μια σταγόνα μυστική δηλαδή πραγματική
που δεν ξέρει αλλά είναι
που δε λέει αλλά κάνει
που δε χωρίζεται αλλά ενώνεται
μια σταγόνα έρωτα, γεμάτη.
Από τότε λοιπόν είμαι αδερφός σου, Αλφειέ μου,
κι ας χωρίσαμε, τίποτα δεν αλλάζει.
Με βλέπεις, το ξέρω, μ' ακούς όταν περνάω
και σου μιλάω, δε σημαίνει που η γλώσσα είναι ανθρωπινή,
έχει μέσα της παιδί, τη φωνή του·
δε σημαίνει πως περνάω μ' αυτό το παράξενο πράγμα
έξω απ' τα μέτρα σου χωρίς την κίνησή σου,
αυτοκίνητο
ή με πόδια ντυμένα κρυμμένα·
δε σημαίνει που θυμάμαι πολύ

και φωνάζω Αλφειέ μου Αλφειέ μου
ποτάμι μου·
δε σημαίνει· έρχομαι και ξέρουμε.

2

Η καλύβα κοντά στα γλυκά νερά με τα ψάρια
που περνούσαν για τη θάλασσα
το μαύρο αρνάκι, ο Μπεκιόνης, μ' άσπρο στο κούτελο
κι εκεί το μποστάνι με τα όλα που μεγάλωναν
και το παιδί μου που τώρα θυμάμαι
παιδί πάλι αλλά μεγάλος
πιο ψηλός πιο γεμάτος εικόνες
πλήρης ημερών και καρπών,
λέω ν' αδειάσω τις μέρες μου στο ποτάμι σου,
Αλφειέ μου Αλφειέ μου,
όπως τις αδειάζω γλύκα στην αγάπη μου
όπως τις σκόρπαγα σύννεφα ψηλά για το κορίτσι
όπως στις άδειασε ο Ιερώνυμος στην Ασία ιδρώτα κι αίμα
και κυλάς νερό πάντα ίδιος
μέσ' απ' τους μαρμαρότοπους ως εδώ
Ζάλος Ροφιάς Πέρα μεριά.
Αλλάξαν τα χώματα κι αλλάξαν λίγο τα μάτια μου,
σε πέρανε η γυναίκα με σηκωμένα φουστάνια
με γυμνά πόδια που δεν τέλειωναν στις μουσκεμένες δίπλες
και μετά τα γερά κάρρα ξύλα ζωντανά στους δρόμους των αλόγων
άλλη ζωή, των χωμάτων, των περιγραμμάτων, των ημερών μου,
έτσι κυλάς. Τώρα αυτό που ήμουνα το ξέρω
πλύνε με ερωτικός όπως πας μαϊάνδρος
της πραγματικότητας που είσαι.
Οι γραμμές των βουνών των φύλλων των σωμάτων
κινούμενες στις δικές σου στων πουλιών που σου φεύγουν στα γαλάζια
ή στις γεύσεις της ψυχής μου στις συστροφές του νου μου
οι γραμμές αυτές ίδιες μέχρι την αργή ράχη της χελώνας
και λένε έτσι καθαρά πως δεν υπάρχει μυστικό
και το βγάζουν αυτό τα μικρά ψαράκια στα νεράκια εδώ
τα μικρά ζαμπαρόλια, νάτα τα 'πιασα, στη χούφτα μου,
οι γραμμές αυτές ίδιες μέχρι την αργή ράχη της χελώνας
με το σοφό βιβλίο που βλασταίνει φύλλα των γραμμών
μπροστά στην ψυχή μου στα μάτια μου
οι γραμμές αυτές μάς έχουν
κι έτσι γραφόμαστε ο Αλφειός κι ο Αλφειώτης, εγώ
που πάω στη θάλασσα, χύνεσαι όλος.
Νάτο, νησάκι όλο άμμο, του Αλφειού και της θάλασσας

κι εμένα, το νησί μου. Εκεί άρχιζα.
Θα κινηθώ. Θα κοιτάξω. Θ' ανασάνω. Ωχ θα μιλήσω.
Θα είμαι.

Σ' αυτή τη χαρά θεόγυμνος βουτούσα, Αλφειέ μου, μέσα σου
περνούσα τις γύμνιες με συνείδηση μακροβουτιού
κι έβγαινα στο νησί μου και πάλι βουτούσα
περνούσα στην άμμο που έκαιγε ζωή
και πάλι στο νησί μόνος μου
και πάλι εκεί και πάλι εδώ
και πάλι και πάλι εγώ έτσι.

Άρχιζα. Ήθελα. Κι αρχίζω. Τώρα
δηλαδή στην ώρα, στην ώρα μου
ωραίος, ώριμος, γνωστός όπως γινόμενα
και γίνομαι απ' το νερό και τον αέρα και τα πρόσωπα του χώματος
της πραγματικότητας, καρπούς και πρόσωπα,
ωραίος.

Μακριά μου στο άπλωμα του χεριού κινιόταν το λύγισμα των κοριτσιών
οι ψαράδες με τα ψάρια ο ξάδερφος που σκόρπαγε άντρας παντού
ο θεός μου που ήρθε με το κάρρο και σταμάτησε
το παιδάκι στη γυαλάδα της άμμου ν' αρχίζει τις κινήσεις
κι εγώ με τα φύλλα των βιβλίων και των χαρτιών μου που δε μπορούσα να τα γράψω
ποιητής

κι έγερνα αρχίζοντας μεθυσμένος εαυτό κι αλήθεια
κι αυτή την πραγματικότητα όπου κυλάς, Αλφειέ μου, και περπατάω,
γραμμές σ' ένα χαρτί που φεύγει στις γραμμές του αέρα
και πάμε, εσύ αέρας εγώ, στο νησάκι μου
και γέρνω και ξαπλώνω ακίνητος
με κινούμενα μάτια να βλέπω
όντας ζώντας και θυμώντας, —οντας:
εγώ, ο κόκκος της άμμου, το χαλίκι, το βουνό
σ' αυτή την ύπαρξη που άρχισα,
ο άσπρος κίονας μόνος δίπλα στο φόρεμα και στο κάρρο,
όλα αυτά του Ιερώλυμου του θείου μου
στην επαφή μου
στην άπλα δίπλα στα κύματα στα κινούμενα σεντόνια οι γυναίκες
γδύνονται στα διπλώματα που ανοίγουν των σωμάτων τους
που είναι οι γυναίκες ζωντανές πολλές
κινούμενες γελούμενες στ' άσπρα διπλωμένα απλωμένα σεντόνια
της άπλας της άμμου των κυμάτων της θάλασσας
να το μαύρο
να κι άλλο το μαύρο τα στήθη κινούμενα σώμα
τα σώματα τα σεντόνια στο τίποτα
το νησί μου, το νερό για κολύμπι για πόμα,
θαλασσινός Αλφειώτης νερός

ακίνητος στο νησί μου γυμνός πίνω
δίνομαι κι όλα στο αρχίνισμα
από χθες εδώ γι' αύριο
τώρα
που γέρνω κορμί στο νερό, χρόνος και τόπος.
Αλλάζω θέση σε κάτι.
Κινήσου, θάλασσα, έλα, Αλφειέ μου,
έξω απ' τις φλέβες μου απ' τα μάτια μου
απ' τις πληγές κι απ' τα δάκρυα,
έλα, πάει ο θεός μου, σε πέρασε Ροφιά
για την Πέρα μεριά, κι εμείς από δω,
εσύ στη μέση
(γυναίκες σηκωμένα φορέματα, κάρρο στ' άλογο, πρόσωπο του θείου μου)
ωραίος βαθυδίνης στριφογυριστός,
σε κρατώ απ' την άκρη
κορδέλλα μελένια.

3

Γέρνω στις πέτρες στα ξύλα και στα μηχανήματα
τρυφερά
πάνω στα ωραία καμωμένα στα εύκολα
που φτιάχνουν αυτή τη ζωή με τετράγωνα
μακριά σου, Αλφειέ, μακριά σου, Μπεκιόνη, μακριά σας, γυναίκες,
μακριά απ' το νησί μου,
κι είναι όλα τελειωμένα
κι εγώ Σωκράτης Σκαρτσής του Λάμπρου και της Πολυξένης
γεννημένος καλά το τριανταέξη, χίλια εννιακόσα,
λοξός, ακομμάτιστος, ζωντανός ακόμη,
πατήρ τριών τέκνων κι αγαπημένος της αγαπημένης του,
ικανός να γράφει κάποια ποίηση
να διαβάζει αρχαία ελληνικά με βιβλία βαβυλωνιακά ινδικά πρωτόγονα και τέτια
χωριάτης και φίλος του κάμμινγκς
σ' ένα παράθυρο του Ρίου μπροστά στον κόσμο
κι εδώ, με τα χαρτιά, μιλούμενος.
Μετακίνησα κάτι
και κινάω συνέχεια το μολύβι στο χαρτί
σε γραμμές που γίνονται γράμματα
να 'χω κάτι απ' αυτή την ώρα
μέσα στα εύκολα, τα τελειωμένα,
τα εργαλεία μου τ' αγαπημένα,
να 'χω δουλειά να κάνω,
να οδηγώ βούουου το αυτοκίνητο μέχρι τη γέφυρα,
ω Αλφειέ Αλφειέ Αλφειέ

Αλφειέ μου, έρχομαι
Αλφειός στριφογυριστός ζωή
μέσα στα τελειωμένα κι ανάμεσα
να ξεχύνομαι
(ιδρώτας αίμα ψωμιά βόλια ανάσες
πείσμα για ζωή αιώνας)
ερωτικός.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ

Μιλάω με τη θάλασσα
την αλήθεια σας λέω
μιλάω με την άμμο
με το λίγο του κόσμου
το ένα
σας λέω την αλήθεια.

Πόσα πράγματα ο κόσμος
πόσος στ' αλήθεια
μια ομορφιά
ένα κύμα στο χώμα
καθώς το παλαμίζω
καθώς σταγόνες τρελές τ' ουρανού
κατεβαίνουν κουβέντες
—πόσος ο κόσμος
πόσα τα πράγματα
τόσες αλήθειες
τόση αλήθεια
όπως τα βήματα το βήμα
τα πόδια μου
—περπατάω και γράφω
ζωγραφίζω τα πράγματα
τα γράμματα
όλον τον κόσμο
στο χαρτί
να με, θάλασσα,
σου μιλάω ζω
περπατώντας και γράφοντας
κι ακούγοντας
στα κύματά σου
τα όλα.

Και να

να με μπροστά σου
όχι ικέτης όχι δεινός
όχι τίποτα
σταυροπόδι στην άμμο
να περνάνε τα κύματα
του νερού του αέρα εσύ
όλη
σταυροπόδι κι ευτυχής
και κινούμενος όπως κινείσαι
είσαι κι είμαι
είμαι αν είσαι
κι όλα έτσι,
γι' αυτό έτσι ζω
έτσι λέω έτσι γράφω
θάλασσα.
Αν έπειτα θα πω
για τρόπους για θάνατο και για την ποίηση,
λόγια μου θα 'ναι χτεσινά
όχι δικά σου όχι δικά μου
αλλωνών αλλοτινά
κι ανθρωπινά
και θα 'μια σχήμα μπροστά σου
μα τώρα δεν είν' έπειτα ούτε χτες
είναι να
μιλάς και μιλάω
κι έχουμε κύματα
κι όλα μου είναι
όχι τούτο κι εκείνο
αλλά να
θάλασσα κύματα που περνάνε
και δε φεύγουν
νάτα
—τη γλώσσα σου λέω ελληνικά
με γράμματα της ζωής και του χαρτιού
και των μηχανών
τη γλώσσα μου λέω
θαλασσινά
μιλάμε, τι να κάνουμε,
αυτό θέλουμε.

Γι' αυτό ζω καθώς είσαι
λέω τον κόσμο μπροστά σου
όπως είσαι μπροστά μου
όπως είσαι λέω τον κόσμο

γλώσσα
και θάλασσα
κι είμαι,
τέτοια γλώσσα, θεριό
θερία σταγόνα
κοσμοσταγόνα
πλατς μπαφ πλαφ
κύματα
θάλασσα θάλασσα θάλασσα μεγάλη,
καληνύχτα
καληνύχτα κόσμε,
καλημέρα.

ΚΑΛΥΒΑ

1

Σαμάκια στη θάλασσα
στημένα καλύβα ανοιχτή
στον κόσμο και στους ανθρώπους.
Περνούσαν πουλιά και ψάρια
κι η γη πλάταινε
κι έτσι έβγαινα στην αμμουδιά
κι ακολουθούσα τα κύματα πάνω της
και τις γραμμές τους
προς τη ζωή αγόρι νέος άντρας
στον ίδιο αέρα
να με περνάει σώμα και ψυχή
ελεύθερος στο δέος της άπλας
άφοβος κι ευτυχισμένος.
Μελετούσα λοιπόν τις γραμμές και τα μάτια μου
κι όλα τα πράγματα
μέσα κι έξω απ' την καλύβα
εγώ και μόνος
και να ένας άνθρωπος.

2

Πίσω τα χωράφια και τα μποστάνια
κι οι καλύβες κάτω απ' τα δέντρα
τα πλιθόσπιτα στο χώμα με τα πηγάδια,
νερά και καρποί του ήλιου

και του μαύρου σκοταδιού του χρόνου.
Ντομάτες στα φύλλα της φύσης
μελιτζάνες μεγαλώνουν αγγούρια
πράσινα καρπουζάκια και πεπόνια
στις συκιές τα σύκα γλυκαίνουν σιγά σιγά
τα σταφύλια μαύρα στα πράσινα φύλλα
κόκκινα ή κίτρινα ή πράσινα σαν τα βλαστάρια
κι ένα χωριό άνθρωποι ανθρωπότητα
σκληρά κορμιά του ιδρώτα
φωνές ψωμιού γέλια του κρασιού
όλα της ζωής.
Και να περνάω. Δεν τελειώνουν. Μελετάω
και γίνομαι τα χρόνια μου και η παρουσία μου
ανοιχτή να περνάνε όλα,
οι ντομάτες στα μποστάνια τα πουλιά στον ουρανό
τα κύματα στη θάλασσα
και να μένω έτσι ψυχή
που μελετιέται καρποί πετούμενα και νερά
και τρώγεται μικρό τρυφερό αντζουράκι
πίνεται άφρι του γαλάτου
υγραίνεται κι απλώνει θάλασσα
να δέομαι γενιά ως τον Πηλέα και τα μυθοπράματα
τα ωραία τα μόνα πραγματικά
μέσ' απ' τα βούρλα τα θρύα στο χώμα
κι ως τα ξαδέρφια τους μπαρμπάδες τη γιαγιά μου την ακίνητη
να δέομαι στο μόχθο στο ζεστό ψωμί
στο αίμα που τα τρέφει όλα χυμός
κι ωριμάζουν σύκα αραποσίτια χαμηλά φασόλια
στ' ανοιχτά πιάτα της πείνας
στα ποτήρια που λαχταράνε νερά ζωής
να δέομαι ολόκληρος σώμα
ένα πράγμα υπαρκτό
να υπάρξουν όλα και να είναι πια
για όλους για τη γενιά για το χωριό της ανθρωπότητας
καρποί και νερά
γιατί έτσι πάνε σ' αυτά τα κορμιά,
φαΐ και πιοτί,
ζωή που τρως ζωή που πίνεις
σ' ένα ωραίο αέρα αναπνοής
να δέομαι και να γίνεται
με ρίζες και πηγές και χέρια
—δέομαι κι είναι όλα
πραγματικότητα τελειωμένα
όπου κόβεται το ψωμί και κυλάει το νερό

και περνάει αέρα
και με πάει στη θάλασσα
στο δέος
στην καλύβα.

3

Ανάμεσα η αμμουδιά στον ήλιο και στον αέρα
και την περνάω στ' αργό κάρρο της κίνησης
με το σοβαρό άλογο που τραβάει μπροστά
μεγάλα μάτια υγρά κι αμίλητα
κι αγαπημένα
και μας πάει χωρίς να πατάμε
και βλέπω έξω και μέσα μου
στη σιωπή που όλα λέγονται και είναι
κοντά και μακριά
σ' αυτή τη μεγάλη αμμουδιά της ευγένειας
γεμάτη γραμμές του αέρα κινούμενες
αμμουδάκια που φεύγουν στην κραυγή της τουρλίδας
ή της γουρλιέρας που απαντάει στο ταίρι της
ή στο άσπρο μίλημα του γλάρου πάνω απ' τη θάλασσα
που πετάει αργές γραμμές με φτερά ήρεμα
και λέει το ίδιο με την αρμύρα
που έρχεται εδώ
και είμαστε σ' αυτό τον τόπο
μακριά απ' τα γαλάζια όλο στέρεες γραμμές βουνά
πάνω στο κάρρο του αλόγου
που τραβάει βαθιές γραμμές στην άμμο
ανάμεσα από ρείκια και βούρλα και να άνθρωποι
και να η θάλασσα κύματα
τόσο δική και μακρινή
εδώ παντού τώρα και πάντα,
και πάνω μια καλύβα
στη γυμνή άμμο σπίτι για ζωή
θαλασσινή.

4

Μάτια ανήσυχια στρογγυλά
κι όλα μέσα τους
χαλίκια πουλιά και πράγματα της τροφής,
ελεύθερο σώμα στη γύμνια
να πηγαίνει όπου θέλει
κι εγώ πάντα ένα μαζί του

ψυχή ολάνοιχτη γι' αυτά όλα
κι αυτή άλλο
τίποτα
να γίνονται όλα ή να είναι
παιγνίδισμα
όπως έλεγα είν' εκεί όστρακο
ή χαλίκι; κι ήταν αυτό
κι ήταν ωραίο.
Μέρες του ήλιου και της άπλας
στη θάλασσα αέρα,
βράδυα των ανθρώπων και του λόγου
στο μιλούμενο φως τη λάμπας
νύχτες στα κύματα και στ' αστέρια
με τις μορφές που ζούνε τη ζωή
και με τ' όνειρο.
Μοναξιά της πραγματικότητας
και της αλήθειας στο χρόνο.
Βιβλία και χαρτιά κι όλα τέρψη
για τη ζωή πέρ' απ' την άμμο
τη ντυμένη σχήματα και ντύματα
που ξέρει κι έχει και τελειώνει εκεί.
Εγώ μετράω στη γύμνια
και γράφω γραμμές ντόπιος
αυτής της γλώσσας
της θάλασσας της άμμου
της κραυγής της πτήσης των πουλιών
των συννέφων και των καρπών
του νερού που με είναι και το είμαι
εγώ
που είμαι μ' όσα είναι
και γίνομαι κι όλα γίνονται
ολόκληρος γλωσσικός
και κάνω
πράγματα
γραμμές και πράξεις
και γίνονται όλα στη γυμνότητα
στην αμμουδιά ή στη θάλασσα
βρεγμένα ή στεγνά
πάντα ψυχικά μου πραγματικά
καθώς λένε ανθρωπινά.

είναι και το ζητάω.
Σκέφτομαι αυτό που νιώθω
λέω βουνό χαλίκι εγώ
και περνάνε αργά λεπτές γραμμές του χρόνου
κορδέλλες του ανέμου
ως τα πουλιά, όλα σπίτι μου
καλύβα ανοιχτή.
Όμως πάντα είμαι
πάντα υπάρχω και το είμαι
γλύκα κοντά στη θάλασσα
που τ' αφήνει όλα
και το νιώθω
κύματα αεράκια πουλάκια
κι αμμουδάκια που φεύγουν,
όλα είναι εδώ.
Έτσι ακινητώ και γαληνεύω
και τέρπομαι ζωή το κάθε τι
ένα πράγμα που γέρνει επίπεδο
πέτρας φυτού ζώου πουλιού ανθρώπου μου
μ' ό,τι μπορεί λοιπόν να ονομαστεί
ή ανοίγεται άγραφο στον ουρανό σχήμα λευκό
και το είμαι έτσι
όχι τετράγωνο, πιο μακρύ ολόισο
μυστικό μου στη γύμνια της άμμου
και το ξέρω.
Γι' αυτό πάντα το λέω για να ειπωθώ
και να είμαι ποίηση
ο έρωτας.

6

Τέτιος μάτια κοιτάζω
το κάθε τι
κι είναι όλα γυμνά
κοντά και μακριά και πέρα.
Και παίζω ωραία
όλος ηδονή της άπλας
σε μια άκρη της.
Έτσι ξαφνικά φαίνονται
γυναίκες είναι;
κι έρχονται και είναι γυναίκες
για τη θάλασσα
και γίνονται όλες της γύμνιας
σ' αυτή την ευδαιμονία

πράξεις εικόνες
όπου όλα είναι γλώσσα
κι εγώ τη λέω
και γίνομαι κορμί
ερωτικό
και μιλάω έτσι και νιώθομαι
χωρισμένος ερωτευμένος
με ιερά μάτια κορμιού που ζει όραση
εγώ βλέπω κι ακμαίος
στην άπλα της ψυχής μου
παρουσίες κι εμφανίσεις να μπαίνουν
έξω από ενδύματα
γυναίκες με μάτια που με είναι
χωριστά στην άμμο κι άλλες
όπως τ' άλλα της λαχτάρας μου
που τα ξέρω γιατί τα είμαι.
Έτσι περνάει στην αμμουδιά γυμνές γυναίκες
όλη η ζωή πέρ' απ' τον άμμο
κι είναι πια εδώ
τρεις δεκατρείς τριαντατρείς φορές η γύμνια
της πραγματικότητας που είμαι
και με καλεί γλώσσα
με τα χαλίκια και τα πουλιά και τους καρπούς
όλη όραση
του κορμιού της πείνας της λαχτάρας
στήθη παλλόμενα, λιγωμένα μαλλιά σκόρπια
τρίχες αμέτρητες
χέρια ανοιχτά και πόδια τρυφερά
και μαύρα στόματα της γλώσσας που με λένε
άντρα θεώμενο
θεώμενο του έρωτα
έρωτα.
Έτσι κοιτάζω
τη γύμνια γυναίκες όλο αλήθεια
χαρές πραγματικότητας στην ευδαιμονία που είμαι
στόματα της γλώσσας όλο λόγια
κι ακούομαι ολόκληρος ο μεγάλος λόγος
το μεγάλο σχήμα το μυστικό μου
όχι τετράγωνο όχι ίσο, κινούμενο
κι ορατό πάνω στην άμμο πολλές φορές
με τις γυναίκες του κόσμου που κινούνται πρόσωπα
εδώ πάνω στην αμμουδιά που ήρθαν απέξω
ανάσες ζωής και σχήματα μαύρα
κοντά στη θάλασσα κάτω απ' τον ουρανό

ορατό και κινούμενο υγρό Ο
που ανοίγει στόματα και τρυφερές παλάμες
και σώματα που παίζουνε
παιγνίδια πάνω στην άμμο μέσα στη θάλασσα
που με βρέχει.
Έτσι κοιτάω κι ερωτεύομαι
και είμαι μια για πάντα
πάντα για μια φορά
της γλώσσας αυτών των στομάτων
μιλούμενος όλα τα πράγματα
και βλέπω πια τις γυμνές γυναίκες μέσα στα μάτια τους
ως τα σώματα των στομάτων τους
και τις ακουμπάω
μισό του μισού τους
και τ' όστρακό τους που είναι κλείνει.

7

Δροσερή αρμύρα στην καλύβα στα σαμάκια
στο ζεστό σώμα μου
και όλα υπάρχουν χωριστά κι ευτυχισμένα
μ' όλη τη γυμνότητα του γλυκού τίποτα.
Τα λόγια γίνονται όλα και είναι
άμμος σαμάκια καλύβα σώμα γυμνό
κοντά στην κινούμενη θάλασσα
κι όλο τα λέω φωνή του ήχου
όλων αυτών της γύμνιας
που στέκουνε και μυρίζουνε
πράγματα κι ακουμπιόμαστε
κι είμαστε εδώ
στην καλύβα της αμμουδιάς,
στον ήσκιο,
νερό και σαμάκια.
Κάθομαι μεθησμένος γυμνός κι εγώ
καθώς λέγομαι
και τέρψη το τίποτα μ' ακουμπάει
και με ντύνει παρουσία έλλειψη κι εμένα
που τα ξεκινάω όλ' αυτά.
Κοιτάω το νερό με νερώνει όψη
κι ευτυχώ την ύπαρξη
ερωτεύομαι να είμαι που λέω πως βλέπομαι
όντας μου κι απέξω
όλος ο έρωτας
έν' αμμουδάκι ένα σαμάκι κύμα της θάλασσας

που βρέχει.
Και σηκώνομαι λοιπόν και λέω και περπατάω
στην πλατιά αμμουδιά προχωρώντας απ' την καλύβα
και παίζω· τι λέω προχωράω
τι θα πει περπατάω
τι θα πει ρωτάω
τι θα πει λέω;
παιγνίδι του τίποτα
με την καλύβα της αμμουδιάς
να την βλέπω
και να έχω αρχίσει
ν' αρχίζω να τελειώνουν πράγματα εγώ τους
που να, κάνω κίνηση στα όλα
ή μόνο σ' αυτά
στη γυμνότητα
της πραγματικότητας και της στιγμής
που κινάει απ' το χέρι μου του τίποτα
κι είναι θαύματα δηλαδή η ομορφιά που έχω
που αγαπάω που είμαι δικός της
εγώ στην πλατιά αμμουδιά
και είναι μου,
στη γυμνότητα που με γυμνώνει
μ' ερωτεύει
και γίνομαι μπροστά της
μπροστά στο κάθε τι
στην καλύβα στη θάλασσα στη γυναίκα
με το γυμνό ένδυμα που διπλώνεται
και την αφήνει
γύμνια στη θάλασσα.
Κορμί στα κύματα στο νερό
κι εγώ κοντά κι είμαστε
του έρωτα
μ' όλα αυτά
ή ωραία τραβιέμαι κι είμαι εγώ
γυμνός της γύμνιας λαχτάρα του έρωτα
που γδύνεται πάνω της κινήσεις άσπρου ενδύματος του νερού
κι ακουμπάει κι αφήνει τα στήθη
με τα χέρια που απλώνουν τα πόδια που κλείνουν
του μαύρου ακίνητου εφηβαίου
στο νερό του οστράκου της
που το πεινάω και είμαι και γίνομαι και ζυγώνω
και το έχω
στο χέρι στο στόμα στο θέλω
όπου κλειστό μ' έκανε εμένα κι ανοιχτό με θέλει

όστρακο
που το είμαι λαχτάρα και με είναι γυναίκα
κι είμαστε
παρουσίες στο νερό εδώ
έτσι κι άνθρωποι.
Έτσι κολυμπάω στη θάλασσα που βγαίνει στην αμμουδιά
κι αφήνει πάνω της λόγια των κυμάτων
που δε λένε τίποτα
αλλά είναι γραμμές και μένουν
και πάνε με το νερό κι έρχονται αλλιώςτικες
άλλες
η γυμνότητα όλου του κόσμου
όπως εσύ η γυναίκα
μπροστά σ' όλες τις μνήμες και τα μέλλοντα που είμαι
εγώ ερωτικός σου
λαχτάρα του έρωτα
ο έρωτας τίποτα που μας κάνει
κι είμαστε
κι είμαι για σένα, οστρακοφόρα,
και για μένα
που βγαίνω απ' το νερό
απ' το νερό
και μπαίνω στη γυμνή καλύβα
στην καλύβα
τη δική μου.

8

Λοιπόν θυμάμαι και χαίρομαι
αναπαυμένος
στη γυμνή γαλήνη εδώ
του παντοτεινού,
θυμάμαι σα βιβλίο ωραίο στην άμμο
λόγια που θα γράψω
και θα τα θυμάμαι
οι κινήσεις που τελειώνουν φύλλα στον αέρα
καθώς πάλι θα τα λένε
το πιαστό αντικείμενο που έγινε ο ήχος
ή το άρωμα ή το πουλί ή ο νους μου
η λαχτάρα του έτσι αυτό αλλιώς το άλλο
κι όλα εδώ.
Έτσι διαβάζω τα βιβλία
και τις γραμμές στην άμμο
που τα λένε όλα γυμνά σχέδια

και γδύνομαι πάλι και πάλι
να είναι όλα γύμνια και να τα διαβάζω
πάντα
κι η γύμνια να 'ναι όλα
κι ένα χαρτί άγραφο
να γράφω
αυτό και τ' άλλο
που είναι ίδιο
κι άλλο αυτό.

9

Έτσι η γυμνότητα απλώνεται τόπος
και καλύβη δροσερή και θάλασσα ζωντανή
και κυλάει και γίνεται
και είμαι θέληση νερού
ολομόναχου
και το έχω κορμί σ' όλα που γίνονται
αρχίζουν τελειώνουν παίζουν
στο κάθε τι μ' όλους του τρόπους
που γράφονται γραμμές στην αμμουδιά
και στα χαρτιά που ανεμίζουν μέσα μου
και βγαίνουν και σκορπάνε
όλο πρόσωπο υλικό
της ύλης μου
να σκάβει το νερό και να γλυκαίνω
του πόθου
άντρας και γυναίκα.
Λαχταράω κι αγαπάω
αγαπάω και νιώθω
και καταλαβαίνω
κι όλα τα δέχομαι και γράφονται
πιο πέρα μου πέρ' από δω
κι έρχονται
καρποί κι άνθρωποι και πουλιά
πάθος ζωής
και λέω ας είναι, καταλαβαίνω
ας έρθουν, νιώθω
ας τ' ακουμπήσω, αγαπάω
ας αγαπάω, λαχταράω
του έρωτα, νερό.
Βρέχει
θάλασσα Αλφειός πηγάδια
γεμάτα ποτήρια ιδρώτας αίμα

στη μέση κόσμος χωριό μόχθος
κι όλα ο έρωτας τα δείχνει
γραμμένα και δεν ξεγράφονται
είναι και γίνονται
του νερού.

Στο νερό μπαίνω κολυμπάω
λούζομαι γδύνομαι το κάθε τι
και βλέπω τον ιστό κόσμο
με βουτιές νερού και φωτός
και γέρνει στις κινήσεις μου επίπεδο
γραμμών ιριδισμών και βγαίνω
θεόγυμνος απ' το νερό
πράξη του έρωτα.

Είμαι ο έρωτας
και ανάμεσα εδώ κι εκεί,
θάλασσα και γυναίκες
υποκείμενο κι αντικείμενο
πράξεις νερού,
είμαι στο νερό
που με βρέχει
με γίνεται πόθος
και πράξης πρόσωπο.

Είμαι πρόσωπο του νερού του έρωτα
και βλέπομαι έτσι
αιώνας σε στιγμή
σε ώρες μέρες καιρούς των πραγμάτων
ερωτικός.

Έτσι λαχταράω κι αγαπάω
αγαπάω και νιώθω
νιώθω και καταλαβαίνω
αυτά που γράφονται
το μόχθο και τον ιδρώτα και το χυμένο αίμα
κι όλη αυτή τη σκόρπια γλώσσα
την περίπλοκη και τέλος πάντων νάτη
στη μέση του νερού
και τη βρέχω του έρωτα
κι όλα λαμποκοπάνε αλήθεια
πράγματα και μορφές παρουσίας
στο νερό.

Υπάρχει μ' όλα
και σ' όλα το υπάρχω
σταγόνα
κι άλλη κι άλλη, όλο.

Το δειλινό κάθομαι στ' άνοιγμα της καλύβας
και χαίρομαι τα πράγματα
όλα αυτά και νέα
χωρίς γνώση.
Είμαι μπροστά τους είναι μπροστά μου
είμαστε μπροστά
να 'ρθεί.

Το πρωί ανοίγω στη θάλασσα
που ερχόταν από πριν γιατί έρχεται πάντα
γιατί είναι μεγάλη κι ελεύθερη
μπροστά
να 'ρθεί.

Και στην κάψα του μεσημεριού της αμμουδιάς
που χωρίζει απ' το κρύο νερό
και μόνο κάπου μίλημα γλάρου φαίνεται
η χαύνωση το γέρμα η αποκαρωμάρα
είναι το μπροστά.

Εκεί στ' όνειρο περιμένω
τη μάνα του νερού
την αγαπημένη
να μπαίνει ελαφρή
να μαζεύει από δω τα φορέματά της
και να φαίνεται το παιδί στο χέρι της
χωρίς όνομα,
τόση ομορφιά.

Θα τα ονομάσω εδώ τα ονόμασα γυναίκα
θα είμαι παιδί
θα είναι παιδί στο κύμα
μπροστά.

ΠΑΛΜΟΣ

Στην κορφή του κόσμου αφημένος στο νερό
υπάρχω ακίνητος μάτια που βλέπουν
αυτό τον παλμό της ομορφιάς
και τέρπομαι.

Κινιέμαι και ξεχνάω αφημένα στην άμμο
όσα έμαθα κι όσα έχω
και γράφονται ωραία αντικείμενα
στον παλμό που πάλλομαι
και κοιτάω απ' τη ζωή

όλα ζωντανά, τερπόμαστε.
Κινιόμαστε και σκάνε τα κύματα
μέσα σ' όλα στην αμμουδιά
μπροστά μου και τα βλέπω
τ' αφήνω ολόκληρος να είναι
κι ακουμπιόμαστε, τέτοια ζωή,
ανάμεσα μόνο ο παλμός
που μας πάλλει αυτής της αρμονίας
πραγμάτων σχημάτων ζώων
που κοιτάνε.
Κοιταζόμαστε μιας ματιάς
κι έτσι υπάρχω εδώ
στην επιφάνεια του παλμού
σώμα των όλων
κομμάτι για τα όλα
της τέλειας ελεύθερης αφημένης αρμονίας.
Είμαι λοιπόν αυτά
κι όλα είναι για πάντα
κι έχουν ίδια τη φωνή να το λέει,
τραγούδι που λέει και γίνεται
γίνεται και λέει.
Σ' αυτή την τέρψη κινιέμαι
κι έτσι κοιτάω και υπάρχουν
υπάρχουν και κοιτάω.
Κι όταν μια στιγμή σταματήσω
και αρχίσω μόνο εγώ και θέλω
μέγας και πρώτος,
ερωτεύομαι κι όλα θέλουν
όλα θέλουν κι ερωτεύονται
εγώ.
Έτσι κινιέμαι και σταματάω
πνοή
κι εκπνέω εισπνέω
κόσμος μονάχος
μι' ανάσα ζωής
της πραγματικότητας,
ερωτικός.
Γι' αυτό είμαι και λέω και ξέρω
αυτό το μοναδικό χαλίκι
κι αυτό τ' άλλο
κι αυτό τον κόκκο, το πιο μικρό κομμάτι
το πράγμα,
όμως πάντα και παντού
είμαι κι έξω, έξω κι είμαι,

έξω εγώ
έρωτας των όλων
που ερωτεύονται εγώ
κι έτσι πια κινιόμαστε όλα με τη θάλασσα
παλμός μου
και πάλλονται χρυσάφια και σκεύη ιερά
ή ο τελειωμένος ναός του κόσμου
μαρμάρινος κι ωραίος
και τέρπομαι
γλύκα μέσα λαχτάρα έξω
ο έρωτας
κι αφήνομαι να γίνομαι απ' το άσπρο τίποτα
που έχω κλείσει πόθο
και με χωρίζει λαχτάρα και γλύκα
μέσα κι έξω
και λαχταράω τη γλύκα
ποθώ τον πόθο μου
και θέλω που έχω
έχω που θέλω.
Παλμός πάλλομαι ο έρωτας
των είναι και δεν είναι
κι έτσι εμφανίζεσαι παρουσία
γυναίκα όλων αυτών
αντιμέτωπή μου δική μου
ολόγυμνη η γλύκα μου
και γίνομαι η λαχτάρα μου,
είμαστε λαχτάρα και γλύκα
μέσα κι έξω
πράγμα και πραγματικότητα
και κάνουμε τον έρωτα
άντρας και γυναίκα
μαζί και χωριστά
να για σένα να για μένα
ένα.

ΨΗΛΑ

Έτσι πήγα τα βουνά στην ανάσα μου
γύρο γύρο ψηλά τον ουρανό
κι αναπαύτηκα σ' όλα ίδιος.
Σκεφτόμουνα προς ένιωθα προς ήμουνα
προς να 'με απ' τη σκέψη απ' το είμαι απ' το νιώθω
καθώς το μολύβι ταιριάζει στο χαρτί

κινήσεις γραμμές γράμματα
μέσα σ' όλα μολύβι στο χαρτί.
Λέω γράφουν τα βουνά κι η σιωπή,
τα σχήματα των δέντρων που είναι ή θα γίνουν
γράφω απ' το σώμα μου στα μάτια μου
αυτή την αρμονία που είμαι
θεατής και θεώμενος
θέατρο μονάχο ευδαιμονία.
Η ανάσα μ' ευτυχεί
τα θελήματα είναι
και υπάρχω παντού άλλα
κι όλα εγώ στο γύρο μου,
βουνά ουρανό, μάτια
όψη μια.
Ακίνητος και σκέφτομαι
γεμίζω πράγματα
το χαρτί γράμματα
κι όλα τα περνάει η ανάσα
και τ' ανασαίνει,
λέω τα ζωντανεύει.
Είμαι ζωντανός με τα πράγματα στα βουνά
ψηλά κι ευτυχής στην ευδαιμονία.
Αυτή φυλάω κι αυτηνής είμαι
της θεάς
που βλέπει κι ανασαίνει αυτό το θέατρο
και χαμογελάω θεϊκός
και μόνος, κόσμημα κόσμος
σ' ατέλειωτους κόσμους της αρμονίας
απ' άκρη σ' άκρη όλων
όλου μου του σώματος
στην ανάσα αυτής της ευδαιμονίας
αυτού του αέρα
στα χόρτα στα βουνά στον ουρανό.
Είμαι αυτή
μου είναι αυτή κι εγώ
να, την είμαι
πριν και μετά, δηλαδή τώρα
της αρμονίας της ευδαιμονίας του σώματος
που αναδύεται μόνο
μπροστά μου
κι όλος όλα ορμάω η γλύκα της
και την γίνομαι
κι είμαστε δύο αλλά ένα
αλλά όλα

όχι θέα, θεά ή θεός
θέλω.

Έτσι κάθομαι στα βουνά
τελειωμένος κι ευτυχής
στα όλα που παλλόμαστε
γράμματα πράματα θάματα
γυναίκα κι άντρας έρωτας εαυτού
παιδί.

ΚΟΥΡΟΣ

Έτσι κάθομαι σ' αυτόν όλο τον κόσμο
άνθρωπός του με σκέψη με γεύση μ' έρωτα
δικό του και δικό μου
και είμ' εγώ φύλλα και σύννεφα και σκληρές πέτρες
ένα σώμα παλλόμενο στην ψυχή που το τελειώνει
και το κάνει
σ' αυτή την ψυχή του έρωτα της γεύσης της σκέψης
του ανθρώπου μου που είμαι
σ' αυτό τον όλο κόσμο.
Και θέλω να πω αυτό που γίνεται και είναι
πράγμα εκεί γλώσσα μου εδώ,
κλαδάκι που κουνιέται στον αέρα
κι όλα τα λέει έτσι, κλαδάκι,
όπως είναι το κάθε τι και γίνεται
φύτρωμα ζωή χώμα ακίνητο
πέτρα σταματημένη.
Θέλω και είναι ωραία και λέω τελειωμένα
όχι όπως λένε.
Μόλις αυτός ο κόσμος όλος έρωτας
ένα μόνο εγώ τέλειος
γίνεται και είναι και ξεκινάμε όλα,
είμαι εδώ χέρι εκεί λουλούδι αλλού φωνή
πράγματα των όλων του κόσμου
με τα χρόνια του ανθρώπου και στα χρόνια μου τώρα
και λέω:
σκέψου, Σωκράτη που είσ' εαυτός
μόνο για να μπορέσεις να νιώσεις και να είναι
να τ' ακουμπάς όλα ελεύθερα και τελειωμένα
τελειωμένος στην τελειότητα,
εσύ κι ο κόσμος
που είσαι,

και πες
και λέω: δέντρο μου και μηχανή μου,
γραμμή της γυναίκας και της πέτρας,
και του αυτοκινήτου που ορμάει δυνατά
μ' όλα του τ' ακίνητα και σένα, εαυτέ, στο νόστο,
χώμα κι ασφαλτος και τροχοί και πόδια μου,
εδώ είμαστε όλα μας, στον έρωτα,
με τα όνειρα με τα όλα που γίνονται
μέσα στο παζάρι στους κρότους στα μαχαιρώματα
στο κακό που γέρνουν ακίνητα τα δέντρα που τρέχουν να ξεφύγουν τ' αυτοκίνητα
και δεν ξεφεύγουν γιατί μόνο τρέχουν
που μας τυραννάει πηγή κι ιδρώτας κι αίμα ζωντανό
σ' όλ' αυτά που σπάσαν τον κόσμο
πράγματα χωριστά χωρίς ευτυχία απ' την ύπαρξή του
μέσα σ' αυτά εδώ είμαστε,
όπως το νερό στο ποτήρι
ο γέρος στην πείνα
ο μαχαιράς στο κόψιμο,
έτσι είμαστε, άνθρωποι αυτοί κι εραστές
του κόσμου κομμάτια όστρακα
υλικό χώματος νερού οντότητας
εραστικά μέλη μουσικά της ύπαρξης
όπως τα μέλη της γυναίκας,
σώμα
που πεινάει τυραγνιέται μαχαιρώνεται
με τ' ολόφωτο παιδί μέσα της.
Γίνονται όλα στον έρωτα
κι όλος όλα ερωτεύομαι
άνθρωπος μέχρι το βαθύ εαυτό των χρόνων μου τώρα
και των χρόνων του ανθρώπου
ερωτεύομαι ολόκληρος
να γίνουμε του έρωτα όλοι εμείς
της γλύκας
όλος είμαι γλύκα σ' όλο τον κόσμο
σ' όλα τα μέλη που είναι
και είσαι μελική μου, η γυναίκα μου
ο άντρας σου, εμείς του κόσμου, το ένα.
Και λέω: έτσι είναι
δέντρο αυτοκίνητο σφαγή
δάκρυ και γλυκοστάλαγμα
νερό
έρωτας που προχωράει
και μετά φεύγει κι η γλύκα είναι μνήμη όχι γλώσσα.
Γι' αυτό λέω: γλώσσα ο έρωτας,

και το δάκρυ, του πόθου
το αυτοκίνητο, δικό μας
η σφαγή, στο νερό
που λαμποκοπάει το μαχαίρι παιγνίδι.
Και κάθομαι εδώ στα πράγματα
όλ' αυτά που είναι και γίνονται
στους ιριδισμούς του ιστού κόσμου
που πλέκω αράχνη κι ας είμαι εγώ,
κάθομαι τώρα εδώ στον αιώνα του κόσμου
ερωτευμένος ο έρωτας.
Λοιπόν αυτό που λέω
είναι το πράγμα του κόσμου
ο κόσμος πράγμα τελειωμένο
τέλειο, του έρωτα
να τ' αγάλλομαι άγαλμα.
Ο κόσμος είναι άγαλμα λευκό
γερτό στο επίπεδο που αρχίζει
όπως η αμμουδιά στα κύματα,
έν' άγαλμα λευκό στην άμμο της θάλασσας
καθαρό χωρίς τίποτα
μόνο του έρωτα που βγήκε απ' το επίπεδο κόσμο
των γελαστών κυμάτων
ζωή μαρμάρου, κούρος
για την κούρη
τέλειος προς την τελειότητα
του σώματός σου που είναι εσύ.
Εδώ είμαι τώρα
αλλά έρχομαι εκεί
πάντα.